

Hij duwt het boek weg en slaat zijn armen over elkaar. 'Niet boek lezen' zegt hij stellig. De driejarige trekt een boos gezicht en draait zich van mij weg. Ik leun naar achteren in mijn bureaustoel en kijk hem aan. Na drie seconden checkt hij voorzichtig of de aandacht nog steeds op hem gericht is. Als hij ziet dat ik naar hem kijk, draait hij zijn hoofd verder weg en verduidelijkt hij zijn reactie. 'Niet boek. Jood'. Je zou denken dat hij mij wil beledigen met een verkeerd ingeschatte religie, maar hij refereert aan de rode bellenblaas die buiten zijn bereik staat. In plaats van mijn geduld te verliezen in deze inmiddels vier minuten durende battle, geniet ik intens.

Drie maanden geleden sprak dit jongetje nog maar vier woorden waarvan twee volledig onverstaanbaar. Frustratie, woede en onbegrip waren aan de orde van de dag. Datzelfde kind kan nu aangeven wat hij niet wil, wat hij wel wil en doet dit ook nog eens met woorden. Ik wil een gat in de lucht springen maar ik houd mijn gezicht in de plooi. 'Je wilt bellenblazen, dat weet ik' zeg ik rustig. Hij kijkt me hoopvol aan. 'Maar we gaan eerst een boek lezen, dan bellenblazen' ga ik verder. De hoopvolle blik verdwijnt als sneeuw voor de zon. Hij zet zijn emotie bij door zijn stoel van de tafel af te duwen. Het bepalende gedrag is nog een aandachtspuntje.

Het is een fragment uit de vele situaties die ik meemaak in mijn rol als logopedist. De kinderen die bij ons binnenkomen redden zich niet in de grote wereld waar taal en communicatie de basis vormt. De taalontwikkelingsstoornis zit hen in de weg. Wat moet het angstig zijn als je niet begrijpt wat iedereen om je heen bedoelt en als je zelf niet kan aangeven wat er in je hoofd omgaat. In de instelling waar ik werk bieden we deze kinderen taal aan op alle mogelijke manieren. Vanaf de eerste behandeldag lijkt er een wereld voor ze open te gaan waarin het onmogelijke ineens mogelijk wordt. We halen alles uit de kast om ze te begrijpen en we leren ze manieren om zich duidelijk te maken. Gebaren, plaatjes aangeven, woorden; het maakt voor ons niet uit. Het doel is een warm bad creëren, waarin plezier in communiceren het belangrijkste is.

Sinds de komst van Corona valt deze zorg weg. En hoewel ik tijdens de eerste dagen nog genoot van het thuiswerken, mis ik het contact met de kinderen nu enorm. Ik realiseer me elke dag een beetje meer dat er kostbare tijd verloren gaat waarin we deze kinderen van alles hadden kunnen leren. Het baart me zorgen. Tegelijkertijd doet het me ook beseffen wat een geweldig beroep ik heb en wat ik kan betekenen in het leven van deze kleine hummeltjes. Als er iets is wat deze crisis zou kunnen opleveren, is het dat mensen beseffen hoe belangrijk onze zorgsector is. Dat we niet langer onderschatten wat medewerkers uit de zorg betekenen voor de maatschappij. Dat ze iets meer gewaardeerd worden dan een zakje zonnebloempitten als bedankje aan het einde van het jaar. En dat klappen vanuit je raam lang niet voldoende is.

Het boek ligt nog steeds dichtgeslagen op tafel. Ik pak een ander boek erbij en leg ze beide voor hem neer. 'Oke' probeer ik opnieuw 'Jij mag kiezen. Wil je het boek van de boomhut of het boek van de muis?'. Hij kijkt naar mij, dan naar de boeken en er valt een stilte. In gedachte tel ik tot tien, maar als ik bij vijf ben pakt hij het boek van de muis. Er verschijnt een glimlach op zijn gezicht en hij kijkt me ondeugend aan. 'Die lezen' zegt hij voldaan. 'Nou vooruit dan maar' zucht ik alsof hij zojuist zijn zin heeft gekregen. Van binnen vier ik een feestje; weer een doel bereikt.